

РЕШЕНИЕ

№ 2814

гр. София, 08.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: П. Люб. Сантиров

Членове: Ивета Антонова
Йоана Кр. Кацарска

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Ивета Антонова Въззивно гражданско дело № 20221100504025 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба подадена от М. Б. М. срещу решение № 20009966/02.02.2022г. постановено по гр.д. № 28843/2020г. по описа на Софийски районен съд, ГО, 24 състав, с което е уважен предявения от Б. М. Б. иск с правно основание чл.45 от ЗЗД за сумата от 10 000,00 лв., представляващи обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху главницата считано от 01.11.2019г. до окончателното ѝ изплащане.

В жалбата се твърди, че решението на първоинстанционният съд е незаконосъобразно и неправилно, постановено при съществено нарушение на процесуалните правила - състезателност, равенство на страните, включително и при събиране на доказателствата и оценка и изграждане на изводите в съдебното решение само въз основа на допуснати по почин на ищеца такива. Посочва, че въпреки начина на събиране на доказателства, не е установено при пълно доказване противоправно действие от страна на ответника и което да е в причинна връзка с твърдяните неимуществени вреди на ищеца. Прави се оплакване, че първоинстанционният съд не е съобразил всички събрани доказателства относно личността на ищеца, неговите публични изяви и обичаен тон на изразяване, която несъмнено сочи на арогантна личност, поради което и употребата на такава дума и оценка от ответника спрямо личността на ищеца не може да се счете за обида, както и изразяването на лични чувства и преживявания. Сочи се, че първоинстанционният съд не е обърнал внимание и взел предвид обстоятелството, че интервюто от ответника по телевизия БиТи Ви е упражнено право на отговор от нея по повод изказване, обиди и клевети оправени именно от ищеца по повод личността и политическата дейност на ответника и за което е налице образувано гражданско дело. Въззивникът счита, че районният съд не е взел предвид, че при публичните личности прагът на търпимост на критики и негативни оценки е сравнително по – висок, както и

че свободата на мислене и изразяване, не би следвало да бъде ограничавана и плурализмът на мнения е конституционно закрепен принцип – чл.39 ал.1 от Конституцията на Република България.

Моли решението да бъде отменено и постановено ново, с което иска се отхвърли като неоснователен. Претендира разноски.

Въззиваемата страна Б. М. Б. в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК депозира писмен отговор, в който счита наведените във въззивната жалба доводи за неправилност и необоснованост на първоинстанционното решение за неоснователни. Посочва, че районният съд правилно е преценил доказателствената стойност на събраните по делото доказателства и въз основа, на които се стига до логичния и обоснован извод за осъществен състав на непозволено увреждане от страна на ответника спрямо правната сфера на ищеца и е присъдил справедливо обезщетение. Моли решението за бъде потвърдено. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

С оглед разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, в обжалваната част, а за правилността му единствено на въведените в жалбата основания.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно.

Досежно правилността обжалваното решение съдът намира следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с осъдителен иск, предявен от Б. М. Б. срещу М. Б. М. с правно основание чл.45 ЗЗД за сумата от 15 000,00 лв., представляващи обезщетение за неимуществени вреди –морални и физически болки и страдания, накърняване на честта и достойнството на ищеца в резултат на отправени обидни и клеветнически твърдения към него на 01.11.2019г. в предаването „Лице в лице“ по btv и на същата дата в брифинг на М. М. и излъчен в множество медии, а именно:

1.,тази сутрин във вашата телевизия беше един арогантен човек, който избълва редица клевети, обиди и грозни внушения. Срам ме е зареди него, срам ме е, че това е човекът, който ни представлява пред света“;

2.,човекът, който пусна братя Г. да избягат от правосъдието, докато беше премиер, твърди, че били фактор в изборите в София. Никога не съм била техен адвокат, никога не са работили за мен, но за него – да, за ГЕРБ-да. Те са работили за техните кампании“;

/в предаването „Лице в лице“ по btv на 01.11.2019г./;

3.,човекът, който пусна, извинявайте, допусна Братя Г. да се укрят от правосъдието и да напуснат страната, в национален ефир призна, че са фактор в кметските избори“;

4.,очевидно страхът да загубиш София е изключително лош съветник и за това, в нарушение на закона, премиерът лично влезе в предизборната кампания за София, за да се види кой е кметът, кой е истинският кмет, кой управлява София“

/ брифинг на М. М. от 01.11.2019г. и излъчен в множество медии /

ведно със законната лихва върху главницата считано от 01.11.2019г. до окончателното й изплащане.

Първоинстанционният съд е уважил иска за сумата от 10 000,00 лв., като за разликата над 10 000,00 лв- до пълния предявен размер от 15 000,00 лв. искът е отхвърлен и в която част решението, като необжалвано от страните е влязло в законна сила.

Съгласно [чл. 45 ЗЗД](#) всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму.

Непозволеното увреждане – [чл. 45 ЗЗД](#), се основава на нарушението на правната норма, изискваща от гражданите да не увреждат субективните права на другите физически или юридически лица. Непозволеното увреждане е сложен юридически факт, елементи на който са: 1. деяние /действие или бездействие/, 2. вредата, 3. противоправност на деянието, 4. вина и 5. причинната връзка между противоправното и виновно поведение на дееца и настъпилите вреди. Вината се предполага до доказване на противното – [чл. 45 ал. 2 ЗЗД](#). Останалите елементи от фактическия състав се доказват при всеки конкретен случай, а доказването е в тежест на ищеца.

Основният обективен елемент от горепосочения правопораждащ фактически състав на деликтна отговорност е извършване на противоправно деяние т. е. такова действие или бездействие, което обективно да води до накърняване на защитен от закона правен интерес, субективно право или правнозначима ценност от категорията на естествените права.

В настоящият случай, ищецът претендира обезщетение за причинените неимуществени вреди от изнесени клеветнически твърдения и обидни квалификации в процесните статии и репортажи, като същите са свързани помежду си и са били публикувани в непродължителен период от време една след друга, като заглавието и съдържанието на статиите, макар и в различни източници, са напълно идентични, поради което и се касае за общо причиняване на неимуществени вреди, за които следва да бъде определено глобално обезщетение при отчитане на кумулирания ефект от отделните деяния – виж [решение № 204 от 12.06.2015 г.](#) на ВКС по гр. дело № 7046/2014 г., IV г. о., ГК и Решение № 164 от 30.06.2016 г. на ВКС по гр. дело № 5255/2015 г., IV г. о., ГК.

Деликтната отговорност няма субсидиарен характер, поради което не е необходимо клеветата и обидата да са установени с влязла в сила присъда, за да се ангажира отговорността за обезвреда /решение № 242/06.04.2010 г. на ВКС по гр. д. № 4431/2008 г. на ВКС, ГК, IV ГО; решение № 12/06.02.2013 г., по гр. д. № 449/2012 г. на ВКС, ГК, II ГО/.

В [чл. 39 - 41 от Конституцията на република България](#) и в [чл. 10 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи](#) е прогласено правото на всеки да изразява и разпространява мнение и да търси, получава и разпространява информация. Разпоредбата на [чл. 10 т. 1 КЗПЧОС](#) прокламира свободата на изразяването на мнения, включително разпространяването на информация и идеи без намеса на държавните власти. Свободата на словото обаче не е абсолютна, а се разпростира до пределите, след които вече се засягат други конституционни ценности – каквито са доброто име и правата на другите граждани - [чл. 39 ал. 2 КРБ](#), [чл. 10 т. 2 КЗПЧОС](#), като във всеки случай на посегателство върху тях – деецът носи отговорност за причинените вреди.

При тази отговорност от съществено значение е разграничаването на твърденията от мненията и оценките, също така и целта, с която определени злепоставящи твърдения са разпространени, ако впоследствие се окажат неверни.

В тази връзка важно е да се отбележи, че на проверка за истинност подлежат фактическите твърдения. В случай, че същите са неверни и позорят адресата, това може да послужи като основание за ангажиране отговорността на лицето, автор на изказването. Мненията и оценките от своя страна не подлежат на проверка за вярност, тъй като не представляват конкретни факти от обективната действителност, поради което те могат да ангажират отговорността на автора, само ако представляват обида. В този смисъл са задължителните разяснения, дадени с постановени по реда на [чл. 290 ГПК](#) съдебни решения, съставляващи задължителна съдебна практика /решение № 85 от 23.03.2012 г. по гр. д. № 1486/2011 г., ГК, IV ГО, на ВКС; решение № 86 от 29. 012010 г. по гр. д. № 92/2009 г., ГК, II ГО; решение № 62 от 06.03.2012 г. по гр. д. № 1376/2011 г., ГК, IV ГО на ВКС и др./.

Съдът е длъжен във всеки конкретен случай да подложи на

изследване и преценка дали конкретно изказване или публикация с негативно спрямо засегнатото лице съдържание освен оценка и мнение по обществен въпрос, не обективира и твърдение за конкретен злепоставящ факт. Само при наличие на твърдение за факти, които са неверни, следва да се прецени дали разгласяването му е противоправно и виновно, дали съставлява злоупотреба с право извън горепосочените нормативно установени предели.

В настоящият случай по реда на чл.146 ал.1 т.3-4 от ГПК при обявяване на окончателния доклад по делото /открито съдебно заседание на 15.07.2021г. – л.122 гръб от първоинстанционното дело/ като безспорни и ненуждаещи се от доказване в отношенията между страните са обявени следните обстоятелства: ответникът е изрекла цитираните в исковата молба изрази именно по начина, описани в исковата молба. В случая първоинстанционният съд не е допуснал процесуално нарушение обявявайки горните обстоятелства за безспорни в отношенията между страните, доколкото в същото съдебно заседание процесуалният представител на ответника М. – адв. С. изрично е заявил, по повод искане на адв. А. /пълномощник на ищеца Б./ за обявяване на тези обстоятелства за безспорни, че не възрзва да бъдат обявени като такива – л.122 от делото на СРС и л.3 от протокола от съдебното заседание. Горните обстоятелства несъмнено се установяват и събраните по делото доказателства и общодостъпна информация на посочените електронни адреси в исковата молба.

Спорът между страните се концентрира относно истинността на фактическите твърдения съдържащи се в цитираните по-горе четири групи изявления, както и оценъчния смисъл на думите и изразите и съответно дали същите накърняват по недопустим начин правната сфера на ищеца респективно неговите защитени от закона субективни граждански права.

В хода на въззивното производство е изслушано заключение по СТКЕ, установяваща съдържание на интервю предадено по телевизия БиТиВи на същата дата – 01.11.2019г. с ищеца Б. М. Б., в което по повод въпроси на водещия А.Х., ищецът използва следните изрази и думи:

–„понеже тя /ответника М. М./ няма екип, там е збирток. Даже някои доста нечистоплътни, ама чисто във физическия смисъл на думата, не се къпят“; „снощи към седем и половина, осем без двайсе във Волуяк, дали г-жа М. е правила там среща с ромите. Там да прави такава уйдурма, защото няма..“; „тука братя Г. са й помогнали много през ромските лидери..“

С оглед установената фактическа обстановка спорен се явява въпроса дали отправяне на изявления от ответника към ищеца с цитираното по-горе съдържание е противоправно деяние, вследствие на което са причинени неимуществени вреди на ищеца свързани с негативни емоционални преживявания.

В Преамбюла на Конституцията на Република България достойнството на личността е въздигнато във върховен принцип. То според конституционните разпоредби – чл. 4 ал. 2 и чл. 32 ал. 1 се гарантира от държавата и всеки има право на защита срещу посегателствата, които го накърняват. Достойнството като присъщо на човешката личност, от което произтичат равните и неотменими права на всички членове на човешкото общество, е признато и в Преамбюла на Всеобщата декларация за правата на човека и на международни договори, по които България е страна – Международния пакт за икономическите, социалните и културните права и Международния пакт за гражданските и политическите права.

В разпоредбата на чл. 39 ал. 1 от Конституцията е регламентирано правото на всеки да изразява мнение и да го разпространява чрез слово – писмено или устно, чрез звук, изображение или по друг начин. Същевременно в ал. 2 на същия конституционен текст и в чл. 10 т. 2 от Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи (ЕКПЧОС) е предвидена възможност за допустимо ограничаване на свободата на изразяване на мнение с цел защита репутацията на другите.

В чл. 41 ал. 1 от Конституцията е регламентирано другото основно право, съставляващо част от т.нар. комуникационни права – правото на всеки да търси, получава и разпространява информация. Това право не е абсолютно. Осъществяването му не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала. ЕСПЧ застъпва трайно практиката, че изключенията от принципа на свобода на изразяването на мнението трябва да бъдат тълкувани стеснително, както необходимостта от каквито и да било ограничения трябва да бъде убедително доказана.

Следва да се прави разграничение и между мнение и субективни оценки, които се отнасят до личната сфера на личността, и такива, които представляват обществен интерес.

Както се приема в основополагащото решение № 7/1996 г. по к. д. № 1/1996 г. на Конституционния съд – „Накърняването на правата и доброто име на друго е основание за ограничаване на възможността свободно да се изразява мнение както по силата на общата ограничителна разпореда на чл. 57 ал. 2 от Конституцията, така и с оглед на възприетата структура на чл. 39 в който правото на мнение се ограничава заради друго, конкуриращо право. В случая това е правото на лично достойнство, чест и добро име, което съгласно чл. 32 ал. 1 изр. 2 от Конституцията е защитено.

В контекста на гореизложеното, следва да бъде преценяван и статуса на страните – в случая същите имат качеството на „публична личност“. Статусът "публична личност" се свързва със заеманата от лицето позиция, извършваната дейност, ролята и в обществения живот, влиянието върху обществените събития. Според § 7 от Резолюция 1165/1998 г. на СЕ, в лица, заемащи обществени длъжности и/или използващи публични средства, както и в по-широк смисъл всички, които играят определена роля в публичния живот, било то в политиката, икономиката, изкуството, социалната или образователната сфера, спорта или всяка друга сфера, доброволно и преднамерено излагат себе си на общественото внимание и на вниманието на медиите.

Преценката дали е налице противоправно поведение при употреба или разпространение на слово следва да се основава на преценка за баланса между посочените по-горе две основни права – §§ 83 – 89 от решението на ЕСПЧ по делото *Couderc et Hachette Filipacchi Associés c/у Франция* /жалба 40454/07/.

„Публичните изказвания на политиците следва да отговарят на посочените по-горе изисквания за законосъобразно упражняване на свободата на словото. Въпреки че политиците не са журналисти, създадената практика на ВКС за необходимост от предварителна добросъвестна проверка на истинността на изнесената информация следва да бъде отнесена и към политиците. Заради отговорността на осъществяваната от тях дейност, стандартът в политическото говорене следва да е по-висок и да се приравни на журналистическия. Изявленията на политиците могат да засегнат честта и достойнството на друго, но ако съставляват верни твърдения, те не носят отговорност за причинени неимуществени вреди. Изказаните от политиците мнения също трябва да почиват на обективна основа и да не целят преднамерено уронване на достойнството на другите. „-решение №309/27.05.2024г. по гр.д. №1202/2023г. на I г.о. на ВКС/

Наказателната отговорност за обида и клеветата е една от юридическите гаранции, които осигуряват закрилата на достойнството на личността. Както обидата, така и клеветата засягат достойнството и доброто име на пострадалия. При обидата обаче деецът дава своя негативна оценка за личността на пострадалия под формата на епитети, квалификации, сравнения и пр., които по своето съдържание засягат честта и достойнството на адресата на същата информация и се обективират с такава цел. При клеветата не се дава личностна оценка на пострадалия, а се разпространяват позорни обстоятелства за честта му, които не са истински или му се преписва престъпление, което не е извършил.

Съставът на обидата е очертан в чл. 146 ал. 1 НК – „който каже или извърши нещо унижително за честта или достойнството на друго в негово присъствие“.

В правната доктрина се приема, че обидата е умишлено унижаване чувството на лично

достойнство на дадено лице посредством неприлично, противоречащо на правилата на морала отнасяне с него.

При преценката за обидната форма на извършеното трябва да се изхожда не просто от субективното възприятие на засегнатия, а от обективен критерий – от общоприетите морални и обществени разбирания за необходимо отношение към другите членове на обществото т.е. когато е налице генерална, обща неприемливост на начина на изразяване на негативната оценка. Изразяването на оценка обаче би могло да бъде обидно единствено когато езиковата ѝ форма е неприлична, непристойна, вулгарна, цинична и я превръща в унизително отнасяне, а не по принцип изразяване на негативна оценка.

При обидата, за разлика от клеветата, не се поставя въпрос за истинността или неистинността на казаното, за основателността или неоснователността на негативната оценка, защото според постоянната съдебна практика начинът на мислене не може да се криминализира, тъй като резултатите от него са нееднозначни и не подлежат на доказване. В този смисъл не може да се поставя на доказване въпросът дали субективната оценка на някого за личността на друго е правилна или не - решение № 85 от 23.03.2012 г. по гр. д. № 1486/2011 г., ГК, IV ГО, на ВКС; решение № 86 от 29.01.2010 г. по гр. д. № 92/2009 г., ГК, II ГО; решение № 62 от 06.03.2012 г. по гр. д. № 1376/2011 г., ГК, IV ГО на ВКС и др.

Съгласно практиката на ЕСПЧ изразяването на мнение винаги се състои от две части – излагане на твърдения за факти и оценъчно съждение, основано на тези факти /§ 46 от решението по дело *Lingens* с/у А., жалба № 9815/82; § 63 от решението по дело *Oberschlick* с/у А., жалба № 11662/85 и § 76 от решението по дело *P. & Baadsgaard* с/у Д., жалба № 49017/99/. Оценъчните съждения сами по себе си не подлежат на проверка за вярност, тъй като такава не може да бъде проведена спрямо тях. Въпреки това тези съждения, които претендират, че представляват логично заключение, изградено върху определени факти, подлежат на проверка на основание на това дали фактите, върху които се основава изразеното ценностно съждение, са установени или не, тъй като ако такава проверка не се направи, ще се позволи да се правят прекомерно засягащи твърдения / § 76 от решението по дело *P. & Baadsgaard* с/у Д., жалба № 49017/99, и § 43 от решението по дело *J. c/у А.*, жалба № 26958/958.

В настоящият случай няма съмнение, че изразеното субективно оценъчно мнение от ответника спрямо личността на ищеца е изразяване на лична, негативна и емоционална оценка за личността му чрез използването на думата «арогантен». Предвидсмисловото значение на това прилагателно име и изразяването на субективни представи не може да се приеме, че използването на такава оценъчна критика и то по отношение на обществена личност, спрямо която критериите за търпимост за завишени, представлява недопустимо вулгарен и/или циничен начин изразяване на негативна оценка за неговата личност /независимо от субективното възприятие на адресата, дори и приемане наличие на негово провокиращо поведение – интервюто предмет на изследване и установяване от СКТЕ /и по отношение на които цитирани изрази в същото към настоящия момент е налице влязло в сила съдебно решение по в.гр.д. № 13475/2021г. по описа на СГС,III-Б въззивен състав, както и при отчитане на множество публични изяви на ищеца, в които също се използва остър критикуващ език, епитети и коментари придружени с негативни оценки спрямо друго публични личности/. Същото важи и за изразеното лично чувство на ответника - примимер на Република България да е именно ищецът / «срам ме е»/.

В този смисъл описаните изказвания на ответника под № 2-4 вкл. в началото на настоящото изложение и счтани за клеветнически от страна на ищеца, на първо място не представляват конкретни факти и обстоятелства, които могат да бъдат проверени /като част от някакво изпълнително деяние на престъпление/, а от друга страна, макар и по остър, провокиращ и критикуващ начин отразяват и коментират обективен факт от политическата действителност свързана със служебните функции на ищеца -Б. Б. – към онзи момент министър председател на Република България и на чието подчинение са всички ресорни министри включително този на МВР. Свободата на словото позволява, а демокритичното общество има необходимост и е следва да допуска критикуване и коментиране на актуалните факти, които са общоизвестни, а именно в случая – след влизане в сила на осъдителните присъди на т.нар. братя Г. /м. май 2012г. след произнасяне на ВКС/ и с които са осъдени за извършени от тях престъпления с наказание

«лишаване от своода» за срок от 5 години, същите не могат да бъдат намерени от органите на властта за привеждане в изпълнение на присъдите и са обявени за общодържавно издирване.

В процесния случай се касае за видни политически и обществени фигури, а изказванията на ответника са по повод политически процеси в държавата, като следва да се съобрази и константната практиката на ВКС, в която е разяснено значението на обстоятелството, че пострадалият и извършителят са политици, а отправеното по адрес на единия от тях е използвано във връзка с политическата му и обществена дейност и като лице, което носи политическа отговорност за действията на съответните държавни органи. Направените изказвания насочват към търсене на политическа отговорност и отговори от управляващите и от министър-председателя, под чието ръководство и контрол следва да работят държавните институции от изпълнителната власт, за причините от допускане обективна невъзможност да се изпълнят влязли в сила присъди спрямо знакови и познати на цялото общество личности и коментиране по остър и неприемаш начин на този факт.

Политиците са приели доброволно една публична роля, която изисква от тях да подлагат на критика поведението и действията на другите политически субекти и държавни органи, като по този начин ги контролират в интерес на обществото, което предполага да са в и по-голяма степен настоятелни, настъпателни и безкомпромисни. В същото време, те от своя страна съзнателно и неизбежно се излагат на близкото наблюдение и критика на своите политически опоненти, на журналисти и на цялото общество, което налага и самите те да проявяват по-висока степен на толерантност, да са готови да бъдат обект на оценка и критика в по - висока степен от частните лица, включително чрез използване на различни художествени езикови и изразни похвати. Позовавайки се на решение по делото "Де Хайс и Гайселс срещу Белгия" и дело "Хендисайд срещу Обединеното кралство", ВКС изтъква, че според ЕСПЧ свободата на изразяване на мнения е приложима не само по отношение на информация или идеи, които се възприемат благоприятно или се разглеждат като безобидни или неутрални, но също така и за изявления, които се възприемат като оскърбителни, шокиращи или смущаващи от държавата или от част от обществото, в каквото смисъл е и решение на Конституционния съд № 4 от 26.03.2012 г. по к.д. № 14 от 2011г. на КС.

Не е противоправно поведението при изказани мнения с негативна оценка, пряко или косвено засягащи конкретно лице, когато името му се коментира или се предполага във връзка с обществен въпрос, свързан с неговия пост, дейност или занятие. На още по-голямо основание това важи за политиците като публични фигури, при които контрол по отношение на дейността им се извършва в публичен интерес и съответно критериите по отношение на търпимата от тях критика следва да бъдат по-завишени, в каквата насока е и постоянната практика на ВКС, [решение № 110/2017 г.](#) по гр. д. № 2808/2016 г. на IV ГО, [решение № 148/2015](#) по гр. д. № 6318/2014 г. на III ГО на ВКС.

На следващо място, настоящият състав приема, че са основателни и оплакванията във въззивната жалба, че първоинстанционният съд не е съобразил контекста, в който са направени изявленията от ответника: „тази сутрин във вашата телевизия беше един арогантен човек, който избълва редица клевети, обиди и грозни внушения. Срам ме е зареди него, срам ме е, че това е човекът, който ни представява пред света, „човекът, който пусна братя Г. да избягат от правосъдието, докато беше премиер, твърди, че били фактор в изборите в София. Никога не съм била техен адвокат, никога не са работили за мен, но за него – да, за ГЕРБ-да. Те са работили за техните кампании“/в предаването „Лице в лице“ по btv на 01.11.2019г./Следва да се държи сметка за обстоятелството, че изказванията по телевизия БиТиВи от ответника са направени като реплика и предоставено от медията право на отговор във връзка с изявления и твърдения за определени факти от страна на ищеца по отношение на ответника и по тематика и въпроси отворени за дискусия именно от ищеца /начин на провеждане на предизборната кампания за предстоящите кметски избори, участие на т.нар. братя Г. в тях и подпомагащи дейността на политическата формация оглавена от М. М./, в които използвания от ищеца тон е ироничен, остър и представлява критика с начина на водене на предизборната кампания от страна на М. М. и по същество

представляват отричане на обективността конкретните факти и твърдения изказани в публичното пространство от ищеца във връзка с политическата дейност на ответника, от една страна и от друга - и ищеца и ответника са политически фигури- първата - партийен лидер, втория – министър председател на Република България и направените от ответника изказвания са свързани с изразяване на политическа позиция, даване на оценка и несъгласие с провежданата от правителството политика и резултати от същата, критика, която е насочена не срещу личността на ищеца, а срещу дейността му в служебно качество.

Предвид гореизложеното, настоящият състав на съда, при преценка на всички събрани по делото доказателства прецени поотделно и в тяхната съвкупност, приема, че водят до обоснован извод, че използването на посочените в исковата молба изрази и описани по т.1-4 от настоящото изложение от ответника М. в интервю от 01.11.2019г по телевизия БиТиВи и брифинг от 01.11.2019г. предаден по множество медии, не представлява противоправно поведение. Доколкото не е налице противоправното деяние като субективен елемент от фактическия състав по чл. 45 ЗЗД, то липсва и основание за ангажиране на деликтната отговорност на ответницата – въззивник в настоящото производство. Ето защо е и безпредметно обсъждането на показанията на разпитаните по делото свидетели относно претърпяните от ищеца неимуществени вреди.

С оглед на обстоятелството, че правният извод, до който въззивната инстанция е достигнала, не съответства на правните съждения на първоинстанционния съд, решението на първоинстанционния съд – в обжалваната част, следва да бъде отменено.

Разноски

В първоинстанционното производство:

-с оглед изхода на делото, на основание чл.78 ал.3 от ГПК на адв.М. С. следва да се присъдят разноски в размер на още 400,00 лв. на основание чл.38 ал.2 от Закона за адвокатурата.

Във въззивното производство:

-на основание чл. 78 ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК, съразмерно на уважената част на въззивна жалба, в полза на въззивника следва да се присъдят разноски в размер на 1546,00 лв. – 200,00 лв. – държавна такса, 350,00 лв. – депозит за възнаграждение за вещо лице и 996,00 лв. – платено адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20009966/02.02.2022г. постановено по гр.д. № 28843/2020г. по описа на Софийски районен съд, ГО, 24 състав, в частта, с което:

- **М. Б. М.** с ЕГН: ***** е осъдена на основание **чл.45 от ЗЗД** да заплати на **Б. М. Б.** с ЕГН: ***** сумата от **10 000,00 лв.**, представляващи обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху главницата считано от 01.11.2019г. до окончателното ѝ изплащане;

-**М. Б. М.** с ЕГН: ***** е осъдена на основание **чл.78 ал.1 от ГПК** да заплати на **Б. М. Б.** с ЕГН: ***** сумата от 1184,00 лв., представляващи разноски по гр.д. № 28843/2020г. по описа на Софийски районен съд, ГО, 24 състав,

И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от **Б. М. Б.** с ЕГН: ***** срещу **М. Б. М.** с ЕГН: ***** иск с правно основание **чл.45 от ЗЗД** за сумата от **10 000,00 лв.**, представляващи обезщетение за неимуществени вреди–морални и физически болки и страдания, накърняване на честта и достойнството на ищеца в резултат на отправени обидни и клеветнически твърдения към него от **М. Б. М.** –Н. на 01.11.2019г. в предаването „Лице в лице“ по btv и на същата дата в брифинг и излъчен в множество медии, а именно: 1.,тази сутрин във вашата телевизия беше един арогантен човек, който избълва редица клевети, обиди и грозни внушения. Срам ме е зареди него, срам ме е, че това е човекът, който ни представлява пред света“;2.,човекът, който пусна братя Г. да избягат от правосъдието, докато беше премиер, твърди, че били фактор в изборите в София. Никога не съм била техен адвокат, никога не са работили за мен, но за него – да, за ГЕРБ-да. Те са работили за техните кампании“/в предаването „Лице в лице“ по btv на 01.11.2019г./;3.,човекът, който пусна, извинявайте, допусна Братя Г. да се укрият от правосъдието и да напуснат страната, в национален ефир призна, че са фактор в кметските избори“;4.,очевидно страхът да загубиш София е изключително лош съветник и за това, в нарушение на закона, премиерът лично влезе в предизборната кампания за София, за да се види кой е кметът, кой е истинският кмет, кой управлява София“/ брифинг на **М. М.** от 01.11.2019г. и излъчен в множество медии /,ведно със законната лихва върху главницата считано от 01.11.2019г. до окончателното ѝ изплащане.

РЕШЕНИЕ № 20009966/02.02.2022г. постановено по гр.д. № 28843/2020г. по описа на Софийски районен съд, ГО, 24 състав, в частта, с което **е отхвърлен** предявения от **Б. М. Б.** с ЕГН: ***** иск с правно основание **чл.45 от ЗЗД** за осъждане на **М. Б. М.** за сумата **над 10 000,00 лв. до предявения размер от 15 000,00 лв.** представляващи обезщетение за неимуществени вреди от гореописаните деяния, ведно със законната лихва върху главницата считано от 18.01.2021г. до окончателното ѝ изплащане, **като необжалвано от страните е влязло в законна сила.**

ОСЪЖДА **Б. М. Б.** с ЕГН: ***** с ЕГН: ***** и с адрес: гр. София, Банкя, ул. **** да заплати на **М. Б. М.** с ЕГН: ***** и с адрес: гр. София, ул. **** на основание **чл.273 вр. 78 ал.3 от ГПК** разноските по в.гр.д. № 4025/2022г по описа на Софийски градски съд, II-Е въззивен състав в размер на **1546,00 лв.** /хиляда петстотин четиридесет и шест лева/

ОСЪЖДА **Б. М. Б.** с ЕГН: ***** и с адрес: гр. София, Банкя, ул. **** да заплати на адвокат **М. В. С.** с личен № 1200011686/29.03.2011г. и адрес за съобщения: гр. София, ул. ****, оф.8 адвокатско възнаграждение на основание **чл.38 ал.2 от ЗАдв.** за производството по гр.д.№ 28843/2020г. по описа на Софийски районен съд, ГО, 24 състав в размер на **още 400,00 лв.** /четиристотин лева /.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд, в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл.280 ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____